

2025

Kapitola 1

Ve velké světlé ložnici s nádherným výhledem na štíhlé věže Emauzského opatství se ozývaly vzdechy. V zrcadle na stropě se odrážel obraz ženy. Blondýnka s krátkými vlasy a dlouhýma nohama měla zavřené oči. Z výstřihu bílé halenky vykukovala krajková podprsenka. V jednom okamžiku se žena prohnula v zádech a v němém výkřiku zaklonila hlavu.

Potřetí, pomyslela si Marta a při slastném vydechnutí nechávala ve svém těle doznívat chvění. Že si dokáže přivodit orgasmus třikrát za sebou, si do CV sice nedá, ale je to docela příjemná schopnost. Zvláště, když po rozhovorech s holkama, které už měly taky padesát, věděla, že to není tak úplně běžné. Zvedla se z postele, která nebyla její, natáhla si kalhotky a urovnala sukni vyhrnutou do pasu. Pečlivě uhladila designový přehoz na posteli, posunula polštářky přesně

na střed bílého koženého čela postele. Sáhla po elegantním dálkovém ovladači, aby postupně zmáčkla všechna tlačítka. Elektrické žaluzie se ani nepohnuly. Zůstaly stejně nehybné, jako když se pokoušela o jejich zavření zhruba před půl hodinou.

Design super, ale kdyby to tak chtělo fungovat. Odložila pozlacenou podlouhlou věcičku do nabíjecí stanice, která lehounce zavibrovala. Žena se malinko pousmála. Vzpomněla si na jinou „věcičku“, kterou měla ukrytou doma v šuplíku pod spodním prádlem. Asi před měsícem koketovala s myšlenkou, že si pořídí exkluzivní kousek od známé české návrhářky, ale nakonec se spokojila s vibrátorem za trojku.

Vešla do koupelny, která byla větší než většina pražských garsonek – velkolepý prostor s vířivkou, obrovským oknem, drahé obklady na zdech, podlahové topení. Vše řízeno aplikací pro chytrou domácnost. Upravila si rozčuchané vlasy před zrcadlem, o kterém od majitelů věděla, že ho koupili v malém starožitnictví v centru Paříže při poslední návštěvě Fashion weeku. Z nádobky na mýdlo vymáčkla pěnu značky Hermes, myla si ruce a sledovala voňavou vodu mizící ve výlevce mramorového umyvadla. Dělal to tak dlouho, dokud její chytré hodinky nezavibrovaly. Na displeji se objevil nápis: Dobrá práce! *Aspoň někdo mě občas pochválí*, pomyslela si, osušila ruce hebounkým ručníkem, který pečlivě vrátila na starožitný věšák, a vyšla z koupelny do dlouhé chodby.

S majiteli se dohodla, že byt budou nabízet zařízený nábytkem, obrazy i doplňky. Přesvědčila je, že útulný, nádherně

vybavený byt má větší naději získat kupce. Boty s vysokými podpatky schovala do plátěného pytlíku, ze kterého vytáhla tenisky. Obula se až v hale, aby nezničila vzácný hedvábný koberec s ornamenty a pávy. Byt nabízela k prodeji už druhý měsíc. Zájemci jí volali obden, ale po prohlídce se už neozvali. Možná za to mohlo zrcadlo nad postelí, které působilo přinejmenším nezvykle. Někteří se chtěli jen podívat na byt, který si nemohli dovolit. Dnešní klienti nedorazili vůbec. Několikrát jim zkoušela volat, ale hovory padaly do schránky.

Festival ztraceného času, běželo jí hlavou, když nastavila alarm a zamkla byt na dva bezpečnostní zámky. *S prémiema od šéfa se můžu rozloučit.*

Vyšla před dům a zapálila si cigaretu. Na ulici panoval obvyklý podvečerní ruch. Bylo sotva šest a u historické budovy v centru Prahy už nebylo kde zaparkovat. Lidé chodili oběma směry, v uších sluchátka, každý ve svém vlastním světě. Na chodníku ležely žluté listy lípy, která osaměle rostla na malém náměstí. Pod košatým stromem stály dvě lavičky, o které se dělili bezdomovci se svými igelitkami. V útrobách kabelky zazněla vyzváněcí melodie jejího mobilu. Rezignovaně odhodila nedokouřenou cigaretu, sáhla do kabelky, přijala hovor.

„Ahoj! Co je? Jasně, že v práci. Potřeboval jsi něco?“ odsekávala věty jako řezník maso na řízky. „Dneska ne. Nevím. Rádo, sorry, já prostě nevím, jestli se zítra uvidíme. Co na tom nechápeš? Tak čau,“ ukončila hovor s bývalým milencem, jemuž ale nedocházelo, že už se v Martiných myšlenkách objevuje pouze v minulém čase.

Radovan nebyl sám, komu nedocházelo, že se s ním Marta nudí. Vzpomněla si na asi měsíc starý rozhovor s manželem, kterému říkala Hubínek, přestože jeho příjmení bylo Hubáček. Seděl na sedačce s hlavou skloněnou k mobilu, jako by se k té modré obrazovce modlil.

„Hubínku, miláčku, co takhle vyrazit v obytnáku někam za teplem? Třeba do Portugalska. Nebo do Španělska, co říkáš?“

„Zbláznila ses? Viš, kolik ti je? Nebudu řídit takovou dálku. Co v Portugalsku?“ Konečně zvedl oči od mobilu.

„No, třeba Portugalci,“ odpověděla rozverně.

„Nikam s tebou nejedu. Je ti padesát a chováš se jako pubertáčka. A stálo by to ranec,“ uzavřel debatu a sáhl po ovladači.

„Padesátka nebolí, ale s chtíčem zápolí,“ odvětila mu se smíchem a obula si martensky. Jestli s ní vyrazí na procházku do lesa, se ho ani neptala. Měl raději namodralé světlo obrazovky než stromy. Nebo než ji.

„Odcházím!“ zavolala na něj od dveří. „Teda promiň, vlastně ty odcházíš.“

Teprve v tu chvíli jí začal věnovat pozornost. Nevěřicně se na ni podíval a byl to přesně takový pohled, na který se Marta už několik měsíců těšila. Rozhodla se už dávno a čekala jenom na vhodný okamžik.

„Co tím, sakra, myslíš?“

„Myslím tím, Hubínku, že si zabalíš svoje saky paky a půjdeš s hlavou odkrytou a bosý,“ vzpomněla si na klasika. „Třeba do prdele,“ dodala.

„Zapomeň! Ani se odsud nehnu.“

„Uvidíme,“ odvětila Marta a zabouchla za sebou dveře.

Když si v létě našla milence, aby si nepřipadala tak zbytečná a přehlížená, trvalo jen tři měsíce, než se ocitla ve vzduchoprázdnu dalšího zbytečného vztahu. Hlavně plné břicho, smrádeček, teploučko. Oba by je nejraději poslala světem. Českou poštou jako balíky do ruky.

„Kurva!“ vyletělo jí z úst a přidala do kroku, aby jí nenaskočila další hodina parkování v podzemní garáži Národního divadla.

Než tam došla, stará Praha se oblékla do měkkého světla pouličních luceren. Marta vyjela z garáží včas, ale domů se jí nechtělo. Nejraději by se projížděla autem jen tak bez cíle, ale ulice byly ucpané našťvanými řidiči v nehybných automobilech. Marta si pustila oblíbený podcast *Menopauza není pauza*, po chvíli ale zjistila, že ho nevnímá. Myšlenky se jí rozutekly do všech světových stran a ona nepřítomně bloudila očima po palubní desce. Když se zezadu ozvalo hlasité zatroubení, povolila brzdový pedál a dojela k červeným světlům stříbrného superbu, ve kterém rozčileně telefonoval známý herec z Dejvického divadla. Nechtěla, aby ji přistihl, jak na něj zírá. Sklonila se k přihrádce u spolujezdce a předstírala, že něco hledá. Našla sáček s gumovými medvídky, do kterých se hned s chutí pustila. Nedávno někde četla, že existuje dieta, která zahrnuje „gumídky“ do doporučených potravin.

Tak určitě! ušklíbla se ironicky. Nechápala, jak někdo může věřit blbostem, které se objevují v lifestyleových médiích.

Zmáčkla tlačítko na mobilu. Po dvou táhlých tónech jí Nikola zvedla telefon.